Dominik Antolov

Kráľ morí
Prísaha

Veľká Čalomija 2020

Raz príde muž, narodený pod súmrakom. Pripláva spoza morí a jeho loď oheň bude chrliť. Jeho moc zrodí sa z nešťastia a smútku, no ľuďom prinesie len spravodlivosť a radosť. A keď sa mesiac niekoľkokrát naplní, bude na mori najmocnejší. Stane sa pánom morí a navráti im rovnováhu, keď sa ho budú báť všetci bohatí a krutí. Bude to muž zahalený v čiernom. Kráľ nikoho, v mene spravodlivosti a slobody.

Taramtubak
1129 Matekuhama

Tento príbeh sa zrodil podľa proroctva. Proroctva šamana Taramtubaka, ktorý videl budúcnosť. Predpovedal príchod muža. Muža v čiernom, ktorý bude vládnuť na mori. Jeho predpoveď sa naplnila. Ten muž prišiel a vládol moriam na celom svete mnoho rokov. Bol nesmrteľný a neporaziteľný. Jeho meno a skutky sa stali slávnymi. Mohli sme ich počuť ako príbehy o Grandskom korzárovi.

Kniha prvá:
Prísaha

I

Gróf Dateb
(1586 – 1593)

I. kapitola: Alfonzo Sanchéz Blanco de Dateb

Písal sa rok 1586. Tento príbeh sa začína na severe Španielskeho kráľovstva v grófstve nazývanom Montageneu, kde sídlil vážený rod de Dateb, súčasť španielskej šľachty. V to osudové jesenné ráno napochodovala na územie grófstva skupina španielskych vojakov, ktorá postupovala až úplne na sever, kde sa nachádzalo rodinné sídlo v podobe krásneho a priestranného zámku. Bola to renesančná stavba v tvare písmena U s prízemím, jedným poschodím a podkrovím. Okolie lemoval rozsiahly park, ktorý sa strácal v neďalekom lesíku. Vojaci sa neunúvali klopaním a priamo vyrazili dvere koncami svojich kopijí.

– Hej, seňori, čo to má znamenať?! – vykríkol zhrozený komorník.

– Kde je gróf de Dateb? – opýtal sa veliteľ vojakov, kým sa muži za ním radili do formácie.

Služobníctvo sa okamžite postavilo na odpor a obkľúčilo schodisko, čo znamenalo, že ich pán je na poschodí. Vojaci vykročili vpred, ale nebolo treba. Po schodoch zostupoval gróf nižšej postavy s dlhými čiernymi vlasmi a malými fúzmi, zaväzujúc si svoj župan.

– Som tu. Ako vám poslúžim, seňori?

– Gróf Alfonzo Sanchéz Blanco de Dateb, ste obvinený zo sprisahania na vražde jeho výsosti kráľa Manuela II. Pôjdete s nami.

– Robíte si žarty? Celé dni som tu na svojom panstve a starám sa o grófstvo. Ja s tým nemám nič spoločné, – odvetil Alfonzo.

– To povedzte novému kráľovi, pane. A teraz poďte s nami! – držal sa rozkazu veliteľ.

Jeden z vojakov ihneď vyštartoval, aby Alfonza spútal. No gróf reagoval pohotovo a keďže poznal právo, vedel, že kým mu vinu nedokážu, nemôžu nič urobiť.

– Len pokoj, vojak. Trochu úcty, – zastavil ho gróf.

– Kapitán, pôjdem s vami, ale ako šľachtic, nie ako väzeň.

– V poriadku, pane, – súhlasil kapitán.

Alfonzo prikázal sluhom, aby mu doniesli jeho oblečenie. Pokým čakal, jeho komorník k nemu pristúpil so slovami, aby to nerobil, pretože to je určite nejaká pasca. No on sa odhovoriť nedal. Chcel zistiť, čo je vo veci a hlavne mu jeho aristokratická hrdosť nedovolila nechať meno de Dateb poškvrnené. Po piatich minútach čakania Alfonza obkľúčili vojaci a v ich sprievode odchádzal z grófstva Montageneu do Madridu. Cesta kočom trvala necelé dva dni s prestávkami. Keď sprievod dorazil do Madridu, gróf de Dateb veril, že sa môže očistiť pred novým kráľom. Veď bol slušným poddaným, ale k vládcovi ho neviedli. Dostal však príležitosť očistiť

sa na inom mieste. Tým miestom bola inkvizícia, ktorá sa s nikým nehrala a len málokto sa odtiaľ dostal nevinný. Ešte aj tí najčestnejší ľudia boli odsúdení za tie najhoršie zločiny, lebo každý sa radšej priznal, ako by mal znášať mučiace metódy tejto „inštitúcie“. Kapitán a dvaja vojaci zaviedli nového hosťa do budovy, kde inkvizícia pôsobila. Posadili Alfonza do jednej cely v podzemných priestoroch.

– Tu si sadnite. Hneď sa vám budú venovať.

– Počkám, nebojte sa, – vtipkoval Alfonzo, ktorý očividne ani v takejto situácii nestrácal zmysel pre humor.

Veď čo iné mu zostávalo? Bolo to však obdivuhodné, pretože v miestnosti, kde sedel, boli na stenách povešané putá, reťaze, španielske čižmy a ďalšie inštrumenty napomáhajúce výsluchu. Počas čakania sa každému väzňovi prevrátil žalúdok, keď to videl a hneď mu napadlo, že by bolo lepšie sa priznať, ako by mali výpoveď z neho ťahať. Alfonzo stále zostával duchaprítomný.
Jeho viera v spravodlivosť mu šepkala, že sa báť nemusí. Rozjímanie o situácii, do ktorej sa dostal, narušilo vŕzgavé otváranie dverí.

– Tak už som tu, seňor, – ozval sa milý a zároveň strašidelný hlas inkvizítora.
Vošiel do miestnosti aj v sprievode dvoch vojakov. Tí sa postavili za Alfonza, keby mu náhodou prišlo nevoľno.

– Vitajte u nás pán gróf De Dateb, ak sa nemýlim. Ale poďme rovno k veci. Potrebovali by sme vaše priznanie k zločinu, z ktorého ste obvinený. Tak pôjde to dobrovoľne alebo vám k tomu pomôžeme?

– A v čom konkrétne spočíva moje priznanie? Viete, nebol som pri tom, keď sa zločin stal, – opýtal sa s humorom v hlase.

– Veď vás tie srandičky prejdú. Ste predsa obvinený z vraždy kráľa a verte mi, že to z vás vytiahnem!!! – zvyšoval hlas inkvizítor a ten milý tón v momente zmizol.

Gróf de Dateb sa pozrel na vypočúvajúceho, nadýchol sa a spustil:

– Tak dobre, poviem vám to...

Inkvizítor aj vojaci spozorneli, čo má Alfonzo na jazyku.

– Som nevinný!

Inkvizítora skoro položilo. Veď čakal rýchle priznanie bez komplikácii.

– To je drzosť! Ako sa opovažuješ takto drzo klamať?

– Vy si myslíte, že sa priznám k niečomu, čo som nespravil? – oponoval Alfonzo

– Ty bezbožník, ty kacír! Nehanbíš sa tu klamať rovno pred služobníkom božím?

Alfonzo sa poobzeral naokolo.

– A kde je ten služobník boží? Nikde ho nevidím, – s úsmevom odvetil de Dateb a tí dvaja, čo za ním stáli, sa takmer rozosmiali. Takéto niečo tu ešte nemali. Inkvizítor buchol svätú knihu o stôl a ako jedovatý šíp vyletel von. Určite sa mu nikdy nestalo, aby si z neho niekto robil žarty a hlavne nie obžalovaný. Keď zabuchol dvere, Alfonzo dodal:

– Ten asi nebude mať nervy v poriadku.

– Don Alfonzo, priznajte sa, možno obídete lepšie. On sa vráti a donúti vás k priznaniu. Neoplatí sa zahrávať s inkvizíciou, – presviedčali ho vojaci.

Lenže gróf to nemal ani len v úmysle urobiť. Veď za to by mu rovno na mieste odťali hlavu. Ale aj napriek svojej nevine, dôkaz o tom nemal, čiže bol v patovej situácii. Jeho viera v spravodlivosť začala kolísať. Ako mohol vidieť, toto nebude spravodlivý proces. Dumanie prerušil jeden z vojakov. Ten si musel odskočiť a druhý zatiaľ zostal

strážiť. Ale gróf zostával stále mravný človek a na útek ani len nepomyslel, až kým mu zostávajúci vojak nezačal dohovárať.

– Pán gróf, priznajte sa, uľahčíte si to a z väzenia sa dá utiecť ľahšie ako z tejto budovy. Odsúdia vás tak či tak a možno po výsluchu ani nevyjdete živý, ak sa nepriznáte. Verte mi, pane, ja...

Vtom vtrhol späť inkvizítor. Vojak sa okamžite narovnal a postavil do pozoru. Druhý tiež dobehol späť a postavil sa na svoje miesto. Inkvizítor ani nestihol prehovoriť a Alfonzo sa priznal s tým, že ho osvietilo a uľahčí si na duši a podobné veci. Predsta len mal vojak pravdu. Krátko nato dostal vopred napísané priznanie, ktoré už len podpísal. Grófa de Dateb potom v putách odviedli do mestskej väznice.

O dva dni sa v Madride na kráľovskom dvore konal súdny proces. Boli tam prítomní všetci vysoko postavení úradníci, šľachta a tiež aj celý kráľovský dvor a pravdepodobne aj skutočný vrah. Pojednávanie viedol sám nový kráľ Carlos IV., syn zavraždeného Manuela.

– Don Alfonzo Sanchéz Blanco de Dateb, boli ste obvinený z vraždy môjho otca. Priznali ste sa,a preto vás trest smrti neminie a bude vykonaný do troch dní. Ďalej bude rod de Dateb zbavený všetkých majetkov, titulov a bude vylúčený zo šľachtických radov

nášho kráľovstva. Nemáme ďalej o čom diskutovať. Pojednávanie sa skončilo! – dohovoril kráľ a opustil miestnosť.

V dave zavládli rôzne nálady a ohlasy. Jediný, kto bol ticho, bol Alfonzo, ktorý nechápavo žasol nad systémom, ktorý roky uznával a bránil ako šľachtic. Bol odsúdený za niekoľko minút a dokonca nedostal ani len príležitosť sa obhájiť. Viera v niečo, čo popravde nikdy neexistovalo, sa zlomila a zostal len obyčajný zlomený muž. Najhoršie však bolo, že nepoznal odpoveď na otázku prečo. Kto ho chcel očierniť a zničiť. Veď on nepriateľov nemal. Jednoducho to bolo neférové, zlo zvíťazilo nad dobrom a toto bol prosím pekne skutočný život. Počas rozjímania sa ho chopili stráže. Vyviedli ho spútaného z paláca a naložili ho do uzavretého koča, ktorý ho mal previesť do väznice. Tá bola o niekoľko ulíc ďalej. Odsúdenca sprevádzali dvaja ozbrojení vojaci. Koč postupoval pomaly. Cestou sa jeden z vojakov pustil do konverzácie, aby sa neunudili k smrti.

– Čo myslíš, spravil to ten chlapík? – vyzvedal vojak držiac opraty.

– Nespravil! A preto nebude popravený!

– Ako to myslíš? – opýtal sa vojak a pomaly zdvihol zrak.

– Prepáč, kolega... Je to moja povinnosť, – odvetil druhý vojak a bum, vpálil mu guľku priamo medzi oči.

Potom prebral opraty a hlasným hijó popohnal kone. Alfonzo okamžite spozornel, pretože ho v kočiari začalo hádzať. Po niekoľkých minútach koč zastavil. Vojak dobehol ku dverám a otvoril. Alfonzo nevedel, ako má reagovať.

– Vravel som, keď sa priznáš, pochodíš lepšie, – zatykal vojak Alfonzovi, ktorý už vtedy nebol šľachticom.

– Ty? – začudoval sa de Dateb. – Bol si aj na inkvizícii, však?

– Zoznamovať sa stihneme aj neskôr! Teraz rýchlo poď, – súril ho vojak otvárajúc mu putá.

– Kde to sme? – obzeral sa.

– Neďaleko Madridu, ale ak chceš, môžeme sa vrátiť...

– Dobre, dobre, už sa hýbem.

De Dateb si obliekol uniformu mŕtveho vojaka, no niečo mu stále vŕtalo v hlave. Kto je ten vojak a prečo mu pomohol? Vojakova odpoveď bola jednoduchá:

– V živote som príšiel o mnoho a nikdy som sa to nesnažil získať späť. Teraz som dostal druhú šancu v tvojej podobe a chcem svoje chyby napraviť.

– Hoci nerozumiem tomu, čo hovoríš, ale tak či tak som ti vďačný.

– Raz ti o tom poviem podrobnejšie, – pousmial sa vojak.

– A máš aj nejaký plán alebo tu končíme?

– Musíme sa dostať k moru a odtiaľ smer Tropické ostrovy.

Alfonzo mu podal ruku na znak vďaky a súhlasu. Potom seňori odviazali kone, vysadli a najrýchlejšie, ako sa len dalo, cválali na západ, kde bolo najbližšia voda.

De Datebov plán bol jasný. Keďže nemal žiadnu šancu preukázať svoju nevinu, zostávalo mu len opustiť Starú zem. Pretože na tomto kontinete, kam by bol išiel, by ho prenasledovali za niečo, čo nikdy neurobil. A kráľov vrah sa nemôže ukryť nikam. Naši utečenci mali náskok iba niekoľko hodín. Kráľovská elitná jednotka sa už stopercentne pustila za nimi. Alfonzo cválajúc vedľa vojaka ihneď vyzvedal:

– Ty, počuj, poznáš vojenský postup v takomto prípade?

– Áno, prečo sa pýtaš?

– Vojaci začnú hliadkovať v každom meste a prístave, nemám pravdu?

– Ak nás do večera nenájdu, tak áno. Holubmi o nás upovedomia všetky jednotky. Bude nemožné sa ukryť a už vôbec dostať sa na more, – poznamenal skormútene vojak.

– Dosiahneme do večera nejaký prístav?... – dostal nápad Alfonzo.

– Najskôr zajtra ráno.

– Ak by sme sa na more dostali z Portugalska.

– To nie je zlý nápad. Tam o nás ešte nebudú vedieť. Výborne, Alfonzo, – pochválil ho vojak.

Obaja okamžite otočili kone priamo na Portugalské kráľovstvo. Ibaže si seňori neuvedomovali, že španielsky kráľ mal dlhé ruky a dostatok vojakov na to, aby našiel údajného vraha svojho otca. De Dateb a jeho záchranca boli na úteku už druhý deň, keď konečne dorazili k hraniciam. Cestou zanechali aj uniformy a zohnali si primerné meštianske oblečenie.

– Pozri kamarát, tamto je už Portugalsko, – ukazoval Alfonzo vojakovi, ktorý ešte stále nechcel prezradiť svoje meno, a preto ho volal jednoducho kamarát.

Keď prišli úplne k hraniciam, ktoré v tomto prípade tvoril les, rozhodli sa ísť zvyšok cesty pešo, keďže kone boli unavené a ďalej nevládali. Rozbehli sa teda do lesa, keď ich zastavil zvučný hlas:

– Stojte v mene kráľa! Ste obkľúčení!

Alfonzovci zastali, no keď sa obrátili, videli len desať vojakov s mečmi.

– Dva dni na úteku a zbytočne. Už sa teším na tú odmenu, – ironicky poznamenal ich veliteľ.

– Ale ešte ste ma nechytili, – odvetil Alfonzo a rýchlym švihom hodil dýku priamo do krku veliteľa.

Ten bezvládne padol. Nato aj Alfonzov kamarát poslal k zemi jedného z vojakov. De Dateb ako šľachtic mal excelentný výcvik šermu, a preto sa nebál boja, ktorý nasledoval.

– Zabite ich! – vykríkli vojaci a celá skupina sa rozbehla na nich.

Nadarmo boli v presile, keď obaja utečenci sa očividne bili o život. Neprešla ani minúta a padli ďalší štyria. Vojaci si uvedomovali stav situácie a začali udržiavať väčší odstup. Alfonzo zložil ešte jedného. Potom sa obzrel za kamarátom. Ten však už ležal na zemi bez meča a nad ním vojak. V polovici švihu vojakov meč zastavil Alfonzo, ktorý pohotovo priskočil k nim. Odrazil útok, opäť blokoval, až napokon ho z otočky odzbrojil a prešpikoval. Následne sa pozrel na zvyšných dvoch vojakov, ktorí prehodnotiac situáciu pomaly ustupovali, až napokon odhodili meče a ušli. De Dateb sa obrátil späť ku kamarátovi a podal mu ruku.

– Ďakujem Alfonzo, zachránil si mi život.

– To je v poriadku, teraz je to jedna-jedna, – pousmial sa.

– Som Ignasio. Ignasio Jorge de Elias, – vstával vojak a predstavil sa.

Hoci doteraz bol opatrný, už videl, že môže Alfonzovi dôverovať. Od tejto chvíle neboli len spoločníci, ale aj skutoční priatelia.

Alfonzo a Ignasio po malom spore s vojakmi konečne opustili Španielsko. Uplynuli dni chôdze a občasného odvozu sedliakmi, až sa dostali do mesta Lisabon, hlavného a najväčšieho prístavného mesta Portugalského kráľovstva. Bolo to ľudnaté mesto, čo znamenalo, že nájsť dvoch Španielov sa rovná hľadaniu ihly v kope sena. Seňori ako prvé na novom mieste navštívili hostinec, aby sa mierne osviežili. Obaja si sadli za prvý voľný stôl. Portugalčania mali v tej dobe skvelé víno a kto ho neochutnal, akoby v Portugalsku ani nebol. No a naši hrdinovia tiež neboli výnimkou. Popri popíjaní človek začuje všeličo, a tak aj Alfonzo s Ignasiomom načúvali. Práve bolo počuť zopár obchodníkov od susedného stola:

– Počuli ste, že vraj tí dvaja Španieli, čo majú na svedomí kráľa, sú tu.

– Áno, aj na trhu sa o tom hovorilo, – dodal druhý.

– Najlepšie je, že ich hľadajú aj naši vojaci, akoby sme nemali dosť vlastných starostí. Teraz budú trhy ešte nebezpečnejšie, – pohoršoval sa ďalší z obchodníkov.

Ignasio spozornel a vyľakal sa. Chcel v momente opustiť mesto. Alfonzo ho ale upokojoval.

– Počul si tých mužov, vedia o nás. No nemajú ani len tušenia, ako vyzeráme.
A aby dokázal svoje tvrdenie, postavil sa od stola a išiel k obchodníkom s tým, že ich náhodou počul a či nevedia, ako tí Španieli vyzerajú. Nikto z nich to nevedel, vymýšľali si všeličo. Bol to presný postup šírenia klebiet, na konci ktorých bola informácia viac výmysel ako pravda. Napokon de Dateb poďakoval a sadol si späť na miesto.

– Vravel som ti, Ignasio, vojaci vôbec nevedia, kde sme a dokonca ani to, ako vyzeráme. Podľa opisu tých chlapov sme obaja dva metre vysokí a nebezpeční zabijaci, – smial sa Alfonzo, pričom obaja boli nižšieho vzrastu, no Ignasio mal na rozdiel od Alfonza vlasy zviazané a fúzy mal dlhšie a hustejšie.

– To znamená, že ešte máme zhruba jeden deň náskok, – dodal Ignasio.

–Tak vidíš. Zatiaľ sme v bezpečí, – upokojoval ho de Dateb, pričom si pokojne opretý o stoličku vychutnával dúšky portugalského vína z čias, keď bol ešte šľachticom.
Seňori si pomaly dopili víno a vybrali sa do prístavu hľadať loď, ktorá by ich previezla cez oceán na Tropické ostrovy. No tesne pred odchodom si Ignasio odbehol k pultu a rezervoval si jednu z izieb.

Keď vychádzali von, Alfonzo sa prekvapene pýtal Ignasia:

– Počuj, ja som si myslel, že už nemáme skoro žiadne zlatky.

– Veď ani nemáme... – odvetil rázne de Elias.

– Tak potom z čoho zaplatíme účet za izbu v hostinci?

– Alfonzo, ešte stále si taký istý poctivec ako na inkvizícii. Kto povedal, že tú izbu zaplatíme?

– Ty chceš v noci zdrhnúť?

– Správne!

– Ako, oknom?

– Aj tak sa to dá, – skomentoval Ignasio. – Vidíš, naučíš sa to postupne a dokonca sa aj pohodlne vyspíš.

Alfonzo sa pousmial a len pokýval hlavou. Nezostávalo mu nič iné, ako súhlasiť so svojím priateľom. Popri debate dorazili do prístavu a hon na loď sa mohol začať. Hoci sa každé tri hodiny plavila jedna obchodná loď do Trópov, bez peňazí ich nikto zobrať nechcel.

– Je to márne, – smútil Alfonzo.

– Len pokoj, vždy sa nájde nejaké riešenie.

– A čo by navrhoval prešibaný Ignasio?

– V podstate sa zahráme na pomocníkov. Aby si mi rozumel, pomôžeme naložiť náklad na loď, ale nevyjdeme z nej.

– A keď nás nájdu, rovno nás obesia alebo hodia žralokom, – skomentoval Alfonzo, ktorý sa vyznal aj v námorníctve, keďže v mladosti študoval na vojenskej akadémii.

– Máš iné riešenie?

– Nie, – odvetil a nechal pokračovať Ignasia vo svojom pláne.

– Tamto je loď Boneira. Jej kapitán vravel, že vypláva nadránom o piatej. Nakladať ju budú pravdepodobne v noci. Je to naša jediná šanca, vojaci už pomaly začnú kontrolovať aj lode.

De Dateb napokon s plánom súhlasil. Seňori sa do večera túlali po meste a načúvali ako postupujú Portugalčania s hľadaním. Medzitým si Ignasio sem-tam aj prisvojil nejaké drobnosti od okoloidúcich, aby v novom svete nezačínali od nuly. Večer sa vrátili do hostinca.

– Hostinský, víno! – objednal Alfonzo, sadajúc si za ten istý stôl ako poobede.

Po malej chvíľke im priniesol jeden celý krčah.

– Nech sa páči, seňori, nech padne na zdravíčko, – usmieval sa hostinský.

– Pripíšte nám to na účet spolu s izbou, – poznamenal Ignasio, – a koľko to bude dokopy?

– Izba a krčah vína, hm, to spolu robí trinásť strieborných.

– V poriadku, ráno to zaplatíme, môžete ísť, – kývol rukou Alfonzo a z nakradnutého hodil hostinskému niekoľko mincí ako sprepitné.

Bolo to jasné gesto šľachtica, a preto sa hostinský netrápil, že by mu páni nezaplatili. Šľachta totiž svoje dlhy vždy splatila. Úctivo sa poklonil a odišiel, pričom si pomyslel, ako dobre zarobí na cudzincoch. Ale určite ho ani vo sne nenapadlo, že hostia tam už ráno nebudú. Alfonzo s Ignasiom dopili víno a odobrali sa na poschodie do svojej izby. Tam bola len jedna posteľ. Tú Ignasio prepustil kamarátovi a on sám sa umiestnil do hojdacieho kresla, aby mohol byť v takzvanom polospánku. Čas plynul, odbili štyri hodiny ráno, no Ignasio ani oka nezažmúril. Bol v strehu od večera. Asi nikto by nemohol spať s vedomím, že ho naháňa celá španielska aj portugalská armáda. Ale Alfonzovi sa odpočinok už zišiel. Vo väzení sa nedá veľmi dobre spať. Niekoľko minút po štvrtej sa Ignasio zdvihol z kresla a začal robiť lano zo záclon. Vonku sa pomaly rozvidnievalo, no bolo ešte také tupé šero. Zanedlho budil aj Alfonza, pretože potreboval tiež plachtu z postele.

– Alfonzo, dokonči to prosím ťa, musím si odskočiť, – požiadal ho Ignasio.
Keď sa vrátil, lano zo záclon bolo už hotové. Ignasio sa opýtal, či môžu ísť. Odpoveď znela áno. Chlapci sa pomaly spustili po stene hostinca po dvoch zviazaných záclonách a plachte upevnených o posteľ. Alfonzo sa ešte pozrel do okna a mlčky sa lúčil s izbou, v ktorej si po niekoľkých dňoch konečne oddýchol. Keď zliezol aj Ignasio, páni si vydýchli a pustili sa do mierneho klusu smerom k prístavu. Bola to náhoda alebo šťastie, no keď sa stratili z dohľadu, v hostinci sa objavili portugalskí vojaci.

Hľadali španielskeho vraha a jeho kumpána. Dokonca mali aj Alfonzov obraz. Hostinský tvár v momente spoznal a zaviedol vojakov k ich izbe. V tom čase nakladanie na loď Boneiru prebiehalo v plnom prúde, pomaly aj končilo. Seňori dobehli do prístavu včas.
– Zober tamtú debnu a poďme, – ukázal rukou Ignasio a obaja vkročili na loď.
Šero a mierna hmla nad vodou im hrala do karát. Nenápadne sa schovali v sklade s nákladom, ale ešte predtým navštívili miestnosť so zásobami a niečo z nich si zobrali so sebou. Stihli to! Vojaci ich stopy prenasledovali do prístavu, ale tam už nič nenašli. Kapitán Boneiry poprel, že by tých mužov dakedy videl a ani žiaden člen posádky ich nespoznal. Za desať minút loď vyplávala a začala sa vzďaľovať od lisabonského prístavu plného vojakov. Hoci si utečenci posledné

hodiny dali načas, v hodine dvanástej zabrali a svoj bravúrny útek dotiahli do úplného konca. Kontinent Starý svet sa vzďaľoval a Boneira zamierila na západ do Trópov, kde mali Alfonzove problémy zmiznúť a mohol tak začať nový a pokojný život ako obyčajný človek rovný ostatným.

II. kapitola: Nový život v novom svete

Po strate majetku, titulov a cti grófa Alfonza de Dateb odsúdili na smrť. Lenže s pomocou priateľa Ignasia sa mu podaril neskutočný kúsok. Útek z Madridu do Portugalska a odtiaľ tesne spred nosa vojakov na loď, ktorá zamierila na Tropické ostrovy. Ako čierni pasažieri sa plavili na obchodnej lodi Boneira. Museli byť veľmi opatrní. V tej dobe totiž hádzali votrelcov priamo žralokom alebo ich vešali na sťažeň. Plavba trvala tri mesiace a každú chvíľu mohla loď doraziť na miesto. No zároveň sa míňali aj zásoby a riziko odhalenia bolo čoraz väčšie. Ale Alfonzo s Ignasiom boli pripravení a keby ich našli, bili by sa o svoje životy až do posledného, presne ako proti Španielom. Našťastie k tomu nedošlo. Na konci druhého mesiaca plavby Boneira zakotvila na súostroví Grandských ostrovov, ktoré ležali severne od ostrova Hispaniola, východne od Cuby a tesne pod Bahamamy. Tieto ostrovy boli zároveň pýchou Trópov. Mali bohaté ložiská nerastných surovín a taktiež tu bola bujná vegetácia. Proste vhodné miesto na založenie nových kolónii. Nakoľko plavba bola dlhá, námorníci sa najprv išli zabaviť do mesta, namiesto toho, aby tovar z plavidla vyložili. Alfonzo s Ignasiom však zostávali. Počkali, až prišli prví chlapi, ktorí vykladali a tak, ako sa na loď dostali, tak ju aj opustili, s debnami v rukách.

– Konečne na súši! – nadýchol sa zhlboka de Dateb čerstvého vzduchu.

– Zvládli sme to, – pousmial sa Ignasio a od radosti sa s Alfonzom objali.

Ich prvá cesta viedla rovno do hostinca, priamo k pultu. Krčmár ich ihneď milo privítal:

– Čím poslúžim, seňori?

– Dali by sme si trochu vínka, – odvetil Alfonzo.

– Hneď to bude.

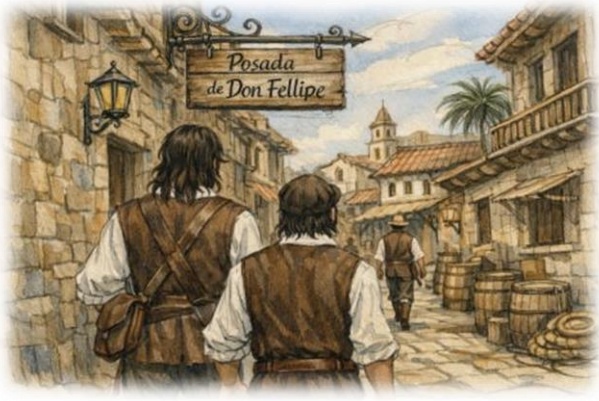

V tom ho ešte zastavil Ignasio:

– Prosím vás, kde presne sme?

– Ste v tu noví, však?

Seňori prikývli a krčmár pokračoval:

– Tak potom to víno bude na mňa. Vitajte na ostrove Isla Fermalle, v jednom z najbohatších španielskych miest možno aj na celých Tropických ostrovoch. Ale nebojte sa, prežijú tu aj tí chudobnejší.

Ignasio s Alfonzom sa natešene pozreli na seba, opäť sa pousmiali a stiahli víno do dna.

– A pre tých chudobnejších by sa kde našla nejaká robota? – opýtal sa Alfonzo.

– Roboty je všade vyše hlavy, ale prečo by ste hľadali inde, keď aj u mňa je čo robiť. Po odchode mojich detí som tu na všetko sám.

– S radosťou pomôžeme za trochu jedla a strechu nad hlavou, – odvetili páni.

– A čo keby ste dostali ešte aj pár strieborných? – dodal starý krčmár.

Obaja ihneď nastavili ruky, aby si ich podali s krčmárom a potom svoj prvý úspech v novom svete zapili ďalším pohárom vína. Tak to šlo rýchlo. Veď v Starom svete sa hovorilo, že vôbec nie je ľahké nájsť si prácu v kolóniach a týmto chlapcom sa to podarilo za necelú polhodinu a aj to sediac pri pohári vína. Mladí seňori dostali ešte na

to popoludnie voľno, aby sa zoznámili so svojím novým domovom, ale večer sa už objavili za pultom. Hostinec bol plný ako vždy. Všade samý námorník, sem-tam nejakí vojaci, ale aj remeselníci a všetci pili, pokým nepadli pod stôl. Problémy tiež nenechali na seba dlho čakať. Alfonzo spoznal v hosťovi jednu osobu, kapitána Boneiry, ktorý videl jeho obraz pred dvoma mesiacmi v Lisabone. Bolo síce málo pravdepodobné, že ho spozná po takej dlhej dobe, ale človek nikdy nevie. Jedine on mohol ohroziť Alfonzov nový začiatok. De Dateb sa v momente schoval za pult a nalieval nápoje a Ignasio, ten zas behal so zásterou od stola k stolu. Takéto rozdelenie práce sa napokon ujalo, a tak to aj zostalo natrvalo.

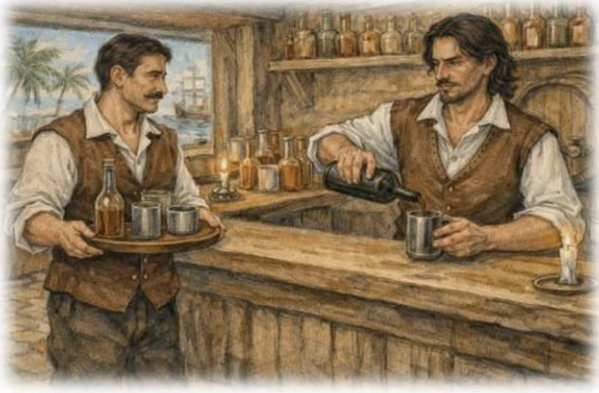

Išlo im to od ruky a vôbec nebolo poznať, že jeden z nich je šľachtic a druhý vojak a dobrodruh. Okolo polnoci sa kapitán lode pobral preč a v tom momente akoby všetky problémy zmizli.

Obaja pracovali s úsmevom na tvári do šiestej hodiny rána, kedy ich vystriedal starý krčmár, seňor Fellipe Mehia. To bola prvá chvíľa, kedy sa od večera konečne zastavili.

– Tak tomu ja hovorím noc, – skonštatoval Alfonzo sediac už z druhej stany pultu.

– Ešte jedna takáto šichta a skapem, – zasmial sa unavený Ignasio.

Vtom sa k nim naklonil don Fellipe a prehovoril.

– Nebojte sa chlapci, na to sa dá zvyknúť. Dve, tri takéto noci a budete to mať v krvi.

– Ďakujeme za radu, – odvetil Ignasio a opäť sa pozrel na Alfonza, – ozaj, videl si kapitána?

– Ani nespomínaj. Skoro som sa... Len dúfam, že ma nespoznal.

– Uvidíme priateľu, uvidíme, – dodal Ignasio.

Obaja spočiatku očakávali príchod vojakov, ktorí by ich zatkli, ale nikto neprichádzal. Čas plynul a Alfonzo s Ignasiom si postupne osvojovali krčmárske remeslo. Zarábali slušne a treba priznať, že život hostinských ani nebol taký zlý, hlavne keď sa u nich ubytovala raz za čas nejaká pekná seňorita. Takto pracovali noc čo noc, až postupne uplynula polovica roka od ich príchodu do Trópov.

Na ostorve Isla Fermalle sa pomaly začínala jeseň. Alfonzo stál pri pulte, zahľadený do steny a v ruke držal pivový krígeľ. Pomaly ho utieral zaplátanou handrou.

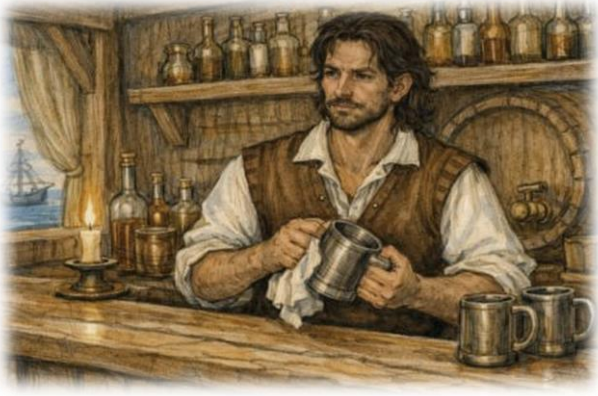

Premýšľal. Už niekoľko mesiacov bola situácia skutočne pokojná, priam až stereotypná. Zdalo sa, že na grófa de Dateb pomaly svet zabúda.

– Všetko v poriadku kamarát? – Ignasiov hlas prerušil sled Alfonzových myšlienok.

– Jasné, prečo sa pýtaš?

– Už pätnásť minút utieraš bez slova ten istý pohár.

Alfonzo sa usmial a odložil krígeľ.

– Nič sa nedeje. Ja len ... Myslíš, že je možné, aby sme jedného dňa žili konečne v pokoji? Existuje šanca, že nás prestali prenasledovať? – zahľadel sa priateľovi do očí.

– Na to by som sa nespoliehal. Ale dovtedy si žime náš terajší život, – odvetil úprimne Ignasio.

A naozaj mal pravdu. Skôr samotné slnko zhasne, ako by sa španielska koruna mala vzdať šance na Alfonzovu popravu, ktorý údajne zabil kráľa.

– Späť do práce chlapci! – ozval sa zo zadnej miestnosti starý krčmár Fellipe.

Krátko na to sa došmochtal k pultu a na tvári mal zvyčajný úsmev. Alfonzovi sa práca uňho celkom páčila. Cítil, že starý pán ich pomoc potrebuje, a preto bol aj rád, že môže priložiť ruku k dielu.

– Ignasio... – don Fellipe sa pomaly nadýchol.

– Áno seňor?

– Chlapče, naša pravidelná dodávka vína meška. Potrebujem, aby si zašiel za seňorom Reyesom a zistil, čo sa deje.

Ignasio s radosťou prikývol, lebo ísť za seňorom Reyesom znamenalo stretnúť aj jeho krásnu dcéru Jimenu. De Elias bez ďalších okolkov zhodil zásteru a s úsmevom na tvári sa vybral za mesto, kde sa nachádzali vinice spomínaného seňora. Alfonzo zatiaľ zostal za pultom a pokračoval v leštení krígľov a pohárov, keďže hostinec bol ešte pomerne prázdny.

Ignasio si svižným krokom vykračoval mestom Isla Fermalle. prešiel cez preplnenú tržnicu, popred honosnú guvernérovu vilu až k severnej bráne. Tá bola počas dňa otvorená, aby mohli okolití roľníci voľne chodiť dnu a von do mesta. Za múrmi prešiel mladík ešte niekoľko stovák metrov až dorazil k viniciam seňora Gabriella Reyesa, jedného z najlepších vinárov na Grandských ostrovoch. Jeho kroky viedli priamo k domu pri sade. Zabúchal na dvere. Dlhšiu dobu nikto neotváral. Ignasio vyčkával, ale napokon sa rozhodol odísť. Práve keď sa otočil, sa vo dverách domu objavila Reyesova prenádherná dcéra Jimena.

– Dobrý deň, prajte si? – ozvala sa nežným hlasom.

Ignasio sa pomaly otočil a ona si až potom všimla, kto to je. V momente sa začervenala a hanblivo pousmiala. Medzi týmito dvoma mladými vznikalo niečo pekné už dlhšiu dobu, lenže nebolo to ľahké, lebo starý Reyes bol proti tomu. Svoju dcéru nemienil dať obyčajnému poskokovi z krčmy. Chcel pre ňu niečo viac.

– Seňorita Jimena, hľadám vášho otca, kvôli dodávke vína.

– Otec bohužiaľ nie je doma.

– Nevadí, tak prídem inokedy, – odvetil Ignasio a opäť chcel vyraziť do hostinca.

– Počkajte! – vykríkla za ním Jimena.
Ignasio sa zastavil a pozrel na ňu.
– Nechceli by ste ho počkať v dome? – ponúkla seňorita.
Mladý de Elias nahodil na tvár potmehúdsky úsmev a bez váhania vošiel dnu, pričom vo dverách chytil Jimenu za ruku. Zhruba v tom istom čse v zátoke mesta práve zakotvila mierne poškodená loď zo Starého sveta. Z paluby ako prvý vystúpil vysoko postavený dôstojník v španielskej uniforme s niekoľkými vojakmi. Pristavil si jedného z tamojších rybárov.
– Kde sa tu dá ubytovať, seňor?
– V meste je hostinec, u dona Fellipeho. Je to solídne, čisté a dobré miesto.
– Ďakujem, – odvetil dôstojník a rybárovi hodil aj jednu zlatú mincu.
Potom sa vrátil na loď. Za niekoľko minút neskôr sa z lode spustil čln, spolu s jednou vznešenou dámou a admirálom. Čln zastal pri móle a obe dôležito vyzerajúce osoby vyrazili do mesta v sprievode štyroch vojakov. Keď vkročili do hostinca, Alfonzo okamžite spoznal v seňorite známu tvár. Bola to dvorná dáma z Madridu a jeho kráľom vybraná snúbenica, Anjeliqa Maria de Caraso, z čias keď bol ešte gróf. De Dateb reagoval pohotovo. Vliezol pod pult a nenápadne sa vytratil do zadnej miestnosti, pričom nechcel uveriť, že ju tam vidí. Pripadalo mu to ako zlý vtip, že práve ona sa zjaví v jeho novom živote.
– Je tu niekto? – vykríkol generál Marcaro.
Keď sa dlhšiu dobu nikto neozýval, dotackal sa starý krčmár, ktorý sa čudoval, kde je jeho pomocník.
– Dobrý deň, pomôžem?
– Potreboval by som najlepšiu izbu pre grófku de Caraso a niečo aj pre mňa, – odvetil generál.
– Na ako dlho to bude?
– Dva až tri dni. Platiť budem teraz.
– V poriadku. Pätnásť strieborných si poprosím.
– Dostanete dvadsať a žiadam úplné súkromie pre seňoritu.

Don Fellipe prikývol a peniaze si odložil do svojho mešca. Potom ukázal hosťom ich izby na poschodí hostinca. Alfonzo zatiaľ čas využil a okamžite utekal za svojím priateľom Ignasiom, ktorý ešte stále vysedával v príjemnej spoločnosti u Reyesovcov.

Kým bol Dateb na ceste, Ignasio sa veľmi dobre bavil s Jimenou a raz za čas padlo aj niekoľko letmých bozkov. Dobrá nálada trvala do chvíle, kým domov neprišiel starý Gabriello Reyes. Mladí od seba odskočili, akoby sa nič nedialo. No Reyesovi to nedalo a okamžite začal vyzvedať, čo robí Ignasio v jeho dome. Ten mu vysvetľoval, že prišiel len pred chvíľou na príkaz dona Fellipeho, kvôli vínu. Reyes sa po chvíli upokojil a vzal mladého do pivnice, plnej sudov. Ignasio sa ešte rýchlo rozlúčil s Jimenou nežným pohľadom. Reyes nakázal potrebné svojim pomocníkom a tí vynosili víno určené pre hostinec a naložili ho do voza. Keď sa nakladal posledný sud a Ignasio sa lúčil s donom Gabriellom Reyesom, dobehol Alfonzo.

– Vitaj kamarát. Posiela ťa don Fellipe?

– Máme problém.

– Tu nie! – zadržal ho Ignasio.

Chlapci sa rozlúčili, sadli na voz s vínom a vyrazili späť do mesta. Cestou Ignasio pozrel na priateľa a ten konečne mohol spustiť.

– Do mesta dnes prišla loď a spolu s ňou moja bývalá snúbenica.

– Snúbenica? Ty si také niečo mal? Prečo o tom neviem?

– Áno, kebyže ma vtedy neobvinia, do pol roka som sa mal ženiť s nejakou grófkou z kráľovského dvora, na rozkaz kráľa.

– Ty si ju nepoznal, keď vravíš, že s nejakou?

– Poznal. Zopárkrát sme sa spolu zhovárali, ale malo to byť manželstvo dohodou, nie z lásky.

– Tak potom si ešte dobre pochodil, – zasmial sa Ignasio.

Lenže Alfonzovi do smiechu nebolo. Musel totiž vymyslieť nejaké riešenie, ako sa bude dva až tri dni grófke vyhýbať, a to bez povšimnutia okolia. Ignasio prisľúbil priateľovi okamžitú pomoc, aj keď sám nevedel ako.

Voz pomaly dorazil k hostincu. Páni ho odstavili na zadnom dvore a hneď sa pustili do vykladania vína. Don Fellipe vyšiel von a vyzvedal, kde tak dlho seňori boli a hlavne, prečo Alfonzo nestál za pultom, ako mal. Ignasio pohotovo reagoval a povedal, že si napokon zavolal Alfonza, aby mu pomohol. Starý krčmár, ktorému pamäť už tak dobre neslúžila, prikývol a vrátil sa dnu. Chlapci si vydýchli a vykladali ďalej. Okrem iného im starý Fellipe plne dôveroval. Keď s vykladaním skončili, vošli aj oni do hostinca, kde sa chopili svojich záster a postavili sa na svoje obvyklé miesta. Jeden za pult a druhý pomedzi stoly. Zvony mesta odbili päť hodín popoludní a hostinec sa pomaly napĺňal chlapmi, ktorí končili v práci. Alfonzo aj Ignasio mali zrazu plné ruky práce. Prvý

menovaný nalieval a ten druhý servíroval a inkasoval. Rozruch sa zväčšil, keď nastal večer. Mnohí chlapi si popri pití radi vychutnali dobé pečené mäsko dona Fellipeho. Čiže okrem nápojov sa podávalo ešte aj jedlo.

Stereotyp večera sa narušil, keď sa pri pulte zastavil znudený generál Marcaro. Alfonzovi sa prv vyšmykol pohár z ruky, no pohotovým chmatom ho zachytil. Potom sa pozrel na generála akoby nič.

– Prajete si seňor?

– Dajte mi fľašu vášho dobrého vína a grófke de Caraso zaneste večeru!

– Áno, seňor, – odvetil Alfonzo.

– Ale nech ju dlho neobťažujete. Grófka si praje úplný pokoj.

Dateb prikývol a vyložil generálovi fľašu vína. Ten si ju vzal a posadil sa do rohu hostinca. Bolo až divné, ako si nič nevšimol. Veď kto by hľadal v otrhanom krčmárovi hľadaného grófa. Alfonzo si mierne vydýchol a naďalej obsluhoval. Čakal, až sa jeho priateľ vráti k pultu.

– Ignasio, ďalší problém.

– Čo sa deje?

– Grófka chce večeru do izby.

– Snáď si si nemyslel, že dáma bude večerať tu dole, – zasmial sa mladý de Elias.

No Alfonzo stále nemal náladu na vtipkovanie. Opýtal sa teda priateľa, či vezme večeru grófke, alebo má on sám riskovať odhalenie svojej totožnosti. Ignasio ho ale upokojil. Vošiel do zadnej miestnosti, vyzdvihol večeru a odkráčal na poschodie. Dole v sále ho zatiaľ zaskočil Alfonzo. Obsluha prebiehala v plnom prúde a hostinec sa napĺňal stále viac a viac. Večer však vystriedala hlboká noc. Ruch v hostinci sa upokojil až niečo pred dvanástou a obaja chlapci mali už pomenej práce. Keď sa aj Ignasio postavil za pult, Alfonzovi nedalo a začal vyzvedať.

– Tak ako bolo u grófky?

– Prečo sa pýtaš? Nebodaj ju chceš navštíviť?

– To určite a zoberiem jej aj kyticu tunajších ruží! Len som zvedavý, predsa len to bola moja snúbenica.

– Nič podstatné sa nestalo. Odovzdal som jej večeru, ona poďakovala a ja som išiel.

– To je dobré, – povzdychol si Alfonzo a pokračoval v umývaní krčahov a pohárov.

Ignasio odvrátil hlavou od priateľa a tiež sa venoval svojej práci, ktorou bolo tentoraz utieranie a leštenie. Hodiny odbili jednu ráno a hostinec sa postupne vyprázdňoval. Zostalo už len niekoľko pijanov a v kúte tiež mierne napitý admirál Marcaro. K seňorom za pultom sa pripojil aj don Fellipe. Ten sa dotackal ako vždy zo zadnej miestnosti. Poobzeral sa naokolo a usúdil, že to v hostinci do rána dotiahne sám. Poslal teda svojich mladých pomocníkov spať. Lenže im sa ešte nechcelo, a preto namiesto spánku vyrazili do nočných ulíc mesta Isla Fermalle. Počas prechádzky rozoberali mnohé veci ako vždy. Boli medzi nimi aj mladá Jimena, ale aj grófka de Caraso a z toho vychádzajúce problémy.

Prechádzka seňorov skončila na móle, kde vysedávali niekoľko hodín. Slnko opäť vyšlo na oblohu a oni sa museli vrátiť do hostinca, aby vystriedali starého Fellipeho, ktorý už nemohol dlho stáť za pultom. Jednak nevládal a na druhej strane už nemal až tak jasno ani v počítaní mincí. Obaja vošli do hostinca hlavným vchodom s úsmevom na tvári. Bolo na nich vidieť, že im voľno a prechádzka prospeli a netrápi ich ani problém, ktorý sa vyskytol. Hostinec bol už našťastie prázdny, a preto sa mohli pustiť do upratovania. Jedinou prekážkou bol opitý admirál Marcaro. Ignasio sa ho hneď chopil a vyniesol ho na poschodie do jeho izby, aby nezavadzal. Alfonzo zatiaľ pobehoval s metlou hore-dole, utieral stoly a odpratával z nich poháre. Do hodiny bolo všetko hotové. Potom nastalo klasicky nudné dopoludnie. Za pult sa postavil mladý de Dateb a druhý seňor sadol na voz, aby ho zaviezol späť Reyesovi a taktiež aby videl aj ženu, ktorá mu pravdepodobne ukradla srdce. Čas plynul a v celom meste sa vôbec nič nedialo. Ubehla desiata hodina, jedenásta a aj dvanásta. No vtedy sa znovu objavil don Fellipe.

– Alfonzo, vezmi grófke a generálovi obed!

– Ale don Fellipe, to je predsa úloha pre Ignasia, – oponoval so strachom.

– Ignasio sa ešte nevrátil, tak to vezmeš ty, – odpovedal krčmár a vrátil sa do zadnej miestnosti.

– Ten smrad! Za ženu ma nechá pokojne po krk v problémoch, – zašomral si.

Jeho rozjímanie prerušil výkrik krčmára, aby sa konečne pohol, lebo vzácni hostia čakajú. Alfonzo sa teda so zúfalstvom na tvári chopil podnosov a vyrazil smerom na poschodie. Nemal veľmi na výber, lebo ak by odmietol, don Fellipe by začal vyzvedať a bývalý gróf de Dateb nemal žiadnu vhodnú výhovorku. A tiež nemal v záujme, aby sa buď generál alebo grófka dostavili na prízemie a vypytovali sa, prečo meška ich jedlo. Ako kráčal po schodoch v hlave si plánoval postup a pokúšal sa vymyslieť nejaké riešenie situácie. Prvý obed zaniesol do izby generála, ktorý bol po opici a nemal v pláne nič iné ako odpočívať. To šlo rýchlo. Jeden z hostí bol vybavený. A teraz nasledovala minúta pravdy. Na dverách grófky zaznelo klopanie.

– Vstúpte, – ozvalo sa.

Alfonzo vošiel do izby so sklonenou hlavou a pred sebou niesol podnos s obedom, ktorý mu z časti zakrýval tvár. Grófka sedela v kresle pri okne a pozerala sa von smerom na prístav.

– Položte to sem na stolík.

Alfonzo v duchu prevrátil očami, lebo seňorita si podnos priala neďaleko vedľa seba. On jej ho položil na stôl, pričom mal stále sklonenú hlavu. Všetko vychádzalo až do chvíle, kedy sa grófka rozhodla postaviť. Náhodou si pristupila šaty a začala padať k zemi. Bývalý gróf reagoval pohotovo a seňoritu de Caraso zachytil.

Ona sa z nepríjemnosti rýchlo spamätala, odhrnula si vlasy z tváre a pozrela sa svojmu záchrancovi do očí. Problém bol na svete.

– Alfonzo de Dateb? – vykríkla zhrozene.

On pustil seňoritu, sklonil hlavu a cúvol niekoľko krokov vzad.

– Ste to vy?

– Neviem, o čom hovoríte, seňorita, – zachraňoval Alfonzo, čo sa dalo.

– Ste gróf de Dateb?

– Gróf zomrel v momente, keď bol neprávom odsúdený, – nepriamo potvrdil mladý muž.

– Takže žiješ! – upustila od etikety grófka a žačala mu tykať.

– Áno. Žijem, ale už ako iný človek, – narovnal sa de Dateb a v tej chvíli mu bolo skutočne jedno, že grófka de Caraso vie pravdu.

Okrem toho sa mu mierne uľavilo, že sa nemusí ukrývať.

– Prečo si to urobil?

– Čo ako?

– Prečo si sa podieľal na vražde kráľa? Pošpinil si tým meno svojej rodiny a aj mňa si zahanbil! – žiadala odpovede grófka.

– Ty to skutočne nechápeš Anjeliqa? Ja som v tom prsty nemal. A je mi jedno, kto si čo myslí. Moje svedomie je čisté!

– Ak nie ty, tak kto potom?

– Neviem. Niekto, komu išlo o osobnú pomstu voči mojej rodine.

– Tak sa vráť a očisti svoje meno.

– To nejde! V momente, keď sa ukážem doma, ma zatknú a obesia. A nikto sa ma nebude pýtať, či som to bol ja. Lebo toto je spravodlivosť bohatých. Vinný či nevinný, niekto na mňa ukázal prstom, a to je hlavné. Vinník bol označený ešte dávno pred vraždou.

Na to grófka nemala slov a len sa posadila na posteľ, lebo vedela, že Alfonzo má z veľkej miery pravdu a skutočne sa proti tomu systému bojovať nedalo. Ale aby téma nestála, on sa jej hneď opýtal, čo robí v Trópoch.

Anjeliqa vysvetlila, že po Alfonzovom úteku zostala v hanbe a sama. Po mesiacoch trápenia nemala teda na výber. Sadla na loď do Nového sveta, kde ju nikto nepoznal, kde mohla začať od nuly. Cestou sem ich napadli piráti, a preto teraz musí čakať, až jej loď opravia. A Alfonzo bol na ostrovoch z rovnakého dôvodu. Aby mohol žiť iný život. Aj keď už nebol šľachtic, práca mu nesmrdela a bol šťastný, lebo mal všetko, čo potreboval. Anjeliqa po dlhom rozhovore uznala, že k nemu bola nespravodlivá a ospravedlnila sa mu za podozrenia. Veď bolo na prvý pohľad vidieť, že niekdajší gróf de Dateb nie je zlý človek. Nasledovalo jedno milé objatie a malý bozk. Ich prvý a posledný. To znamenalo, že tajomstvo mladého poskoka z hostinca zostane aj naďalej neodkryté. Alfonzo bol spokojný. Síce nie pred dvorom, ale aspoň pred svojou bývalou snúbenicou svoje meno dokázal očistiť. Tak či onak, aj to bol úspech. Zároveň to bola posledná osoba, ktorej vysvetlenie dlhoval. Nikomu inému totiž účty skladať nemusel a ani nechcel.

Obaja sa ešte dlhé hodiny v izbe rozprávali. Až keď prišiel podvečer Alfonzo sa vrátil späť za pult ku svojej práci. O niekoľko minút prišiel aj Ignasio a klasická rušná šichta sa mohla začať. V ten večer sa dole v hostinci objavila aj grófka de Caraso, ktorá len s úžasom pozerala na Alfonza. Jemu sa to podarilo. Po úderoch od života sa dokázal postaviť na nohy a bolo na ňom vidieť, že je skutočne spokojný. Peniaze, tituly a moc nie sú všetko.

– Pozor priateľu, je tu grófka, – reagoval Ignasio na jej prítomnosť takmer okamžite, pričom nepozal nový vývoj situácie.

– Už sa jej netreba báť. Ona vie, kto som a že vina neschne na mojich pleciach, – odvetil pokojne Alfonzo a pokračoval v nalievaní nápojov.

Ignasio priateľovi plne veril a aj on bez obáv pokračoval v práci. Keď odbila polnoc, grófka sa vrátila do svojej izby a Alfonzo išiel za ňou. V izbe pokračovali v rozhovoroch. Lepšie povedané mladý de Dateb rozprával o tomto raji na zemi a o živote v ňom, kým Anjeliqa počúvala. Medzitým Ignasio spokojne obsluhoval hostí a don Fellipe stál za pultom. Na druhý deň v dopoludňajších hodinách grófka de Caraso a admirál Marcaro hostinec opustili. Ich

loď bola opravená a vyplávala. Alfonzo svoju bývalú snúbenicu už nikdy nevidel, hoci v nej našiel spriaznenú dušu a novú priateľku. Život na ostrove Isla Fermalle sa okamžite vrátil do starých koľají. Mladý Dateb naďalej vykonával svoju prácu za pultom. Ignasio de Elias stále chodieval za Jimenou, proti čomu bojoval jej otec Gabriello Reyes, no márne. A na záver tu bol aj don Fellipe, ktorý si na staré kolená užíval pokoj vo svojom hostinci a ďakoval Bohu, že mu poslal tých dvoch mladých chlapcov, ktorých mal rád ako vlastných synov.

